

AZ ÁLLATOK ÖRÉ

Megjelenik
január, ápril,
július
és október 1-én.

Előfizetési ár
nem tagok részére
2 frt az egész évre.

Az egyesületi tagok
1 forintnyi tagdíj fejében
kapják az

«**Állatok örét**»
és az
«**Állatvédők naptárát.**»

A többi kiadványokat
olesóbban.

Szerkeszti az
Országos Állatvédő Egyesület
megbizásából:

Dr. SZALKAY GYULA
igazgató-titkár.

Hivatalos helyiség:
IV., Kalap-utca 12. sz.

Szerkesztő lakása:
II., Fazekas-tér 8., I. em.

Egy-egy füzet ára
25 kr.

Azokért szólalunk fel, kik magukért nem tudnak beszélni.

A madarak kérelme.

B. BÜTTNER LINÁTÓL.

Most, hogy a hosszú, zordon tél végre-valahára teljesen eltávozott, s helyet adott a nyájas tavasznak, a mi hű vándor-madaraink is haza tértek.

Első mindig a pacsirta. Alig barnul a rét s nyitják ki virág-szemeiket a kis primulák, már:

«Szól a pacsirta, fenn lebegvén,
S az égiekhez közeledvén;
Érzem szelid lehelleted,
Üdvözöllek, oh szép kikelet!»

És kedvesen üdvözlő dalával köszönti az eget s földet, amint elragadtatva magasra s mindmagasabbra emelkedik, s végre oly magasban zengi vidám énekét, hogy még a kis angyalok is meghallhatják az égből. És bizonynyal tetszik is a kis angyaloknak és örülnek neki, hogy annak a kis pacsirtának olyan nagy öröm az, ha végre haza jöhet a szép magyar hazába!

Néhány hét múlva a pacsirták után másféle vig hangok is hallatszanak a tavaszi légből.

Czivikk! czivikk! a hű fecske-sereg,
Vidám dalával, im, megérkezett!

És a gyermekek összecsapják kezeiket s ének-szóval hívják, hívogatják a szerencsét hozó vig madárkákat:

Hosszu farku fecske, Isten madárkája!
Gyere ide kérlek, házunk ablakára,
Házunk kapujára, a házunk falára,
Ide építsd fészked ereszünk aljára!

A fecske megérti a jó gyermekek szavát, mert másképpen nem is lehetne, hogy leginkább olyan házon épít fészket, ahol sok gyermek van.

De most még nincs eszökben fészket építeni. Most még csak le s fel villannak a légben, vagy a házakon üldögélnek és vig fecske-szóval üdvözlik egymást és az örvendező gyermekeket.

Néhány nap mulva a fecskék után mindig haza érkezik a legnemesebb, legédesebb szavu madár is. De ennek érkezését senki sem látja. Csak azt vesszük észre, hogy a fakadó bokrok meg-megrezzennek, a zsendülő fű közt meg-meglibben egy szürkés, barna, elegáns alaku madárka — a csalogány!

Ottan dalolgat s ha dalolni kezd,
Elfojt az alkony mindennemű neszt,
Hogy ne háborítsa énekét,
Hogy gyönyörködjék benne föld s az ég!

A csalogány után végre megérkeznek a gólyák is. Petőfinek, legnagyobb költőnknek kedvencz madara, csak akkor jön, mikor már lecsüngő piros lábai meleg tavaszi légben fürödnek. Ugy-e, mindenki ismeri azt a szép verset, melyben Petőfi annyí szeretettel emlékezik meg gyermekkorra kedves ismerőséről s ifjusága jó barátjáról:

«Nekem valamennyi között legkedvesebb
Madaram a gólya,
Édes szülőföldem, a drága szép alföld
Hűséges lakója.
Tán azért szeretem annyira, mert véle
Együtt növekedtem,
Még mikor bölcsőmben sirtam, ő már akkor
Kelepelt felettem!»

Mikor a piros lábu gólyamadár megérkezik, akkor már minden vándormadár itthon van. Máskor is, most is úgy volt.

De e tavaszon az itthon telelő és a hazatért madarak nagy dologra határozták el magukat. Összegyültek, — nem tudom bizonyosan, Pusztaszeren-e, vagy a Rákoson? és ezen a gyűlésen kölcsönösen elpanaszolták egymásnak, hogy itt, ebben a szeretett édes magyar hazában, mennyi, de mennyi üldöztetésnek vannak még a leghasznosabb madarak is kitéve! És ők még csak segíhetnek magukon, mert ha idejekorán szárnyra kapnak, elmene-külhetnek, de hányszor dulják fel és rabolják ki védtelen pelyhes gyermekeik bölcsőjét, a rengő kis fészket! Hányszor gyilkolják meg hosszú kínzással a menekülni nem tudó, apró gyermek-

madárkakat, sokszor még olyankor is, midőn azok még a tojásokban szunnyadnak s még életre sem ébredtek egészen!

És mily kegyetlenül bánnak sokszor az emberek gyermekei a madarakkal, ha megfosszják szabadságuktól és zsinégre kötve hurcolják, vagy rabságba vetik és legtöbbször még olyan étkeket is adnak nekik csupa tudatlanságból, melyekkel azok nem táplálkozhatnak és így lassu éhhalállal pusztulnak el. Aztán az ilyen madárgyilkosok még azt kívánják, hogy ezek az éhező s halálra gyötört szegény rabmadarak kedves dallal, s vig ugrándozással mulattassák őket!

De hát a fiuk, vagy kis leányok, akik így bánnak a madarakkal, legtöbbször csak azért teszik azt, mert meg nem gondolják, hogy mit tesznek. — Csak egyszer elképzelnék, hogy mi lenne, ha mindez megfordítva történnék? Ha jönne valami kegyetlen, óriási nagy madár s kihuzná az ő kis testvérkéjüket, az aranyos babát, a bölcsőből és elvinné saját nagy karmu és erős csőrü madár-fiainak játékszerül? — Milyen gyász, milyen bánat lenne az ő családjukban is! Hogy sirná a jó édes mama, hogy bánkódnék édes apa is, s a testvérek mindannyian! — Vagy, ha egy gonosz nagy ragadozó madár a nagyobb emberi gyermekek közül is elrabolna egy fészek-szedő fiut és zsinórt kötve lábára vonszolná maga után tüskön-bokron keresztül, aztán ketreczbe zárná s étékül kavicsot, vagy köport adna neki. És ha nem akarná azt enni, megfogná s földdel megtömné. Aztán még azt kívánná, hogy az a megkínzott emberi-gyermek mindezekért halálból táncoljon és daloljon az ő mulattatására.

Oh, a mely fiunak mindez csak egyszer az eszébe jutna, az aztán nem csak maga soha többé nem bánaná a madarakat, de sőt még mások bántalmaitól is megoltalmazná! . . .

E tavaszon tehát a gyűlést tartó madársereg, közös elhatározással egy kérelmet intéz Magyarország összes kis és nagy gyermekeihez, de különösen az «*Allatok Őre*» kedves olvasóihoz.

A madarak ugyan, ezt a nagy kérelmet dalszóval, fecskebeszéddel, édes énekkel s okos kelepeléssel mondták el, de az «*Országos Állatvédő Egyesület*» azt aztán lenyomatta papirosra is, olyanok számára, akik talán nem hallották a madarak szavát, vagy ha hallották is, nem értették még meg a madárnyelvet.

És e kérelem nyomtatásban így hangzik:

A madarak tavaszi felhívása.

Magyarország összes madarai most tartott gyűlésükön a következő felhívást bocsátották ki:

«Visszatérve messze idegen földről édes magyar hazánkba s visszaköltözve mezei, erdei, tóparti, városi és falusi lakunkba, — újra békés, boldog családi életre készülünk! — Azért nem csak magunkat, de leendő kicsinyeinket is a jó és okos gyer-

mekek védelmébe ajánljuk, azzal a biztos reménnyel, hogy életünket oltalmazni fogják, sérelmet nem követnek el rajtunk és a szabadság drága kincsétől nem fosztanak meg minket! Különösen pedig jó szívökbe ajánljuk annyi gonddal, fáradtsággal rakott fészkeinket s esedezünk, hogy azt fel ne dulják, tojásainkat és pelyhes fiókáinkat el ne rabolják, s velünk baráti szívvél bánjanak!

Mi ezért hálás viszonzásul vig ugrádozásunkkal, röpködéssel, füttyszóval, énekekkel és csevegéssel mulatságot s örömet szerzünk kedves barátainknak. És a fákon, bokrokon, cserjéken, virágokon, a mezőkön s a rajtuk legelésző házi állatokon garázdálkodó élősdie rovarok pusztítása által, — hozzájárulunk az erdő, mező, kert és liget viruló állapotának és ezáltal az Isten szép világa s pompás alkotásai fölött érzett gyönyör növeléséhez!»

Az összes madarak gyűlése nevében a megbizottak:

Pacsirta.
Csalogány.

Fecske.
Gólya.

Tudom, hogy a kedves fiuk és a jó, okos leánykák ezentul meg fogják érteni a madarak nyelvét és nem kell külön nyomtatott kérelmet intézni hozzájuk, a nélkül is megvédik az éneklő s hasznos madarakat! De legfőképp a védtelen fészkeket, az apró babamadárkák kis bölcsőjét fogadják majd szeretetükbe és nem zavarják meg még csak nézegetésekkel sem a fészkek nyugalmát, sőt megoltalmazzák a négylábu macskák gyilkosságától és a kétlábu macska-emberek rablásaitól.

Milyen hálásak lesznek ezért azok az édes szavu, kedves madárkák! Én pedig — nos, én pedig külön meg fogom dicsérni a kedves fiukat és leánykákat, hogy olyan *jók és okosak*, a minőnek kell lenni minden igazi magyar honpolgárnak.

